

Arrest

nr. 154 336 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 juli 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Verzoeker verkrijgt op 11 februari 2013 de elektronische E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 mei 2015 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 21 mei 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [V., L. G.], Nationaliteit: Nederland, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 23/07/2012, en verkreeg op de E-kaart en op 11/02/2013. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening ingelicht dat betrokkene een werkloosheidsuitkering zou genieten. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Op 18/11/2014 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economisch activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 06/12/2014. Vervolgens legde betrokkene de volgende documenten voor: attest OCMW, attest Tempo Team, trajectovereenkomst, trajectbegeleiding, uitnodigingsbrief VDAB, trajectovereenkomst, attest inburgering, attest deelname maatschappelijke oriëntatie, fiches 281.10, individuele rekening 2014, interimloonfiches en arbeidsovereenkomsten.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 11/06/2014 niet meer tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokken niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis §2,3° van de wet van 15/12/1980.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende maar hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Betrokkene solliciteert wel maar tot op heden zonder resultaat. Uit de reacties van de werkgevers blijkt dat zijn kandidatuur niet werd weerhouden. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit zijn reële kans op tewerkstelling zou kunnen maken; Betrokkene had ook de ambitie een infosessie te volgen bij Smet Group maar toont niet aan hoe zijn gevolgde opleiding een meerwaarde kan betekenen op de Belgische arbeidsmarkt anders was betrokkene reeds terug aan de slag. De lange duur van zijn werkloosheid komt zijn tewerkstellingskansen niet ten goede. Uit de bewijzen van de echtgenote betreffende de loonfiches en de arbeidsovereenkomsten alsook uit de fiche 281.10 van 2014 en de individuele rekening van 2014 kan betrokkene evenmin het verblijf behouden als houder van toereikende bestaansmiddelen aangezien zijn echtgenote onvoldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft. De rest van de aangeleverde bewijzen van de echtgenote hebben geen invloed op de draagwijdte van de beslissing.

Aangezien betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980 wordt er een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 18/1/2014 (betekend op 06/12/2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 7 alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdeling wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft

buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer/werkzoekende bekomen op 11/02/2013 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dat er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, hoewel er hiertoe in de bestreden beslissing geen motivering wordt verleend, hetgeen nochtans op basis van de discretionaire bevoegdheid, welke voortvloeit uit artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, wordt vereist;

Dat voormeld artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 40ter, vierde lid, 42 bis, 42ter, 42 quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten;"

Dat uit het artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit bijgevolg geen verplichting kan worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren;

Dat de bewoording 'zo nodig' inderdaad slechts wijst op een mogelijkheid en geenszins een verplichting inhoudt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, welke over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dan ook dient te motiveren waarom zij er voor geopteerd heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen zij in casu heeft nagelaten;

Dat de motivering immers slechts een weergave betreft van de redenen waarom er een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden;

Dat uit het loutere feit dat verzoeker niet langer in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht, uiteraard geenszins kan voortvloeien dat verzoeker automatisch op illegale wijze in het Rijk verblijft en bevel om het grondgebied dient te worden verleend;

Zie arrest RVV 101 636 en RVV 101 637 dd. 25 april 2013;

Dat nu de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet motiveerde waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend aan verzoeker, artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit en de formele motiveringsplicht werd geschonden;

Dat de formele motiveringsplicht immers vereist dat 'wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden';

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd;"

2.1.2.1. Verzoeker is van mening dat de formele motiveringsplicht en artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit zijn geschonden, waar verweerder de beslissing tot beëindiging van zijn recht op verblijf als Unieburger op automatische wijze gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten en zonder in dit verband in een afzonderlijke motivering te voorzien.

De Raad wijst erop dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit voormelde bepaling, en het woord “desgevallend”, volgt inderdaad dat verweerder niet vermag op automatische wijze een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe verplicht is. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokkene op een andere grond gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat een afzonderlijke motivering zich opdringt wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het betoog van verzoeker mist evenwel feitelijke grondslag waar hij voorhoudt dat geen enkele afzonderlijke motivering wordt gegeven waarom hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft zo wel degelijk geduid waarom hij ervoor heeft geopteerd verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verweerder motiveert zo dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststellingen dat verzoeker in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien de beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden en hij niet toegelaten of gemachtigd is om in België te verblijven op een andere rechtsgrond. Verweerder heeft aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat verzoekers verblijfsrecht van meer dan drie maanden als Unieburger dient te worden beëindigd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen weergegeven op basis waarvan hij heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus kan verzoeker ook geenszins dienstig verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad, waarin een bevel om het grondgebied te verlaten voorlag dat – in tegenstelling tot in de thans voorliggende zaak – op geen enkele wijze was gemotiveerd. Arresten van de Raad hebben daarenboven ook geen precedentenwerking.

De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden bevel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Er blijkt geenszins dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt als volgt:

“Artikel 41

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat het hoorrecht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, dient te worden gerespecteerd, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor;

Dat vaststaande rechtspraak van het Hof verder stelt dat dit hoorrecht van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, zijnde een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden, hetgeen in casu het geval is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.);

Dat verzoeker teneinde diens rechten van de verdediging en diens hoorrecht te waarborgen, hetgeen een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.), dan ook diende te worden gehoord, alvorens diens verblijfsrecht, welke een nadelige individuele maatregel betreft, in te trekken, teneinde hem de garantie te bieden om zijn standpunt ten volle kenbaar te maken en verweester in staat te stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is, opdat verzoeker met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen;

Dat de Raad van State ook in een recent arrest dd. 19 februari 2015 met nummer 230.257 als dusdanig bevestigde:

“Alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen omdat de gezinsherenigingsvoorwaarden niet meer vervuld zijn, moet de Dienst

Vreemdelingenzaken de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden. Dat moet de betrokkene in staat stellen zijn argumenten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht uiteen te zetten. Alleen een dergelijke uitnodiging biedt de vreemdeling effectief de mogelijkheid om zijn standpunt te doen gelden;”

Dat het dan ook vaststaat, nu verzoeker niet werd uitgenodigd teneinde te worden gehoord en derhalve teneinde zijn standpunt kenbaar te maken, dat het hoorrecht en derhalve artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) werd geschonden;

Dat indien verweester dit wel had gedaan zij immers had kunnen vaststellen dat verzoeker thans via interim tewerkgesteld is en er derhalve wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is;”

2.2.2.1. De Raad merkt op dat niet blijkt dat verzoeker zich thans dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

2.2.2.2. In zoverre verzoeker zich verder beroept op een miskenning van de rechten van verdediging, waaronder het hoorrecht, merkt de Raad op dat deze inhouden dat de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, teneinde de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Opdat een schending van het hoorrecht tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden, dient vast te staan dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38).

Verzoeker betoogt dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen *“niet werd uitgenodigd teneinde te worden gehoord en derhalve teneinde zijn standpunt kenbaar te maken”*. Hij stelt dat indien verweerder dit wel had gedaan, hij had kunnen aanbrengen dat hij thans via interim is tewerkgesteld, en derhalve wel degelijk een reële kans op tewerkstelling heeft.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet zonder meer kan stellen niet in de mogelijkheid te zijn geweest zijn standpunt naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zo dat verzoeker bij schrijven van 18 november 2014, ter kennis gebracht op 6 december 2014, werd uitgenodigd zijn huidige activiteiten toe te lichten en werd gevraagd recente bewijzen voor te leggen van zijn hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hierbij werd ook toegelicht welke bewijzen telkens dienden te worden voorgelegd. Er werd op gewezen dat bij gebreke van bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit of studie in hoofdactiviteit in België verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden kon verliezen. Er werd verder aangegeven dat ook eventuele bewijzen van een economische activiteit in hoofde van de partner of van bestaansmiddelen in haren hoofde mochten worden aangebracht. Verzoeker werd ten slotte gevraagd eventuele *“humanitaire elementen [...] overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2^e en/of 3^e lid of artikel 42 quater §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden”* voor te leggen. In antwoord op dit schrijven legde verzoeker ook verschillende stukken voor aan het bestuur. Verzoeker was aldus wel degelijk in de mogelijkheid om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen zijn standpunt naar voor te brengen betreffende het al dan niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden als burger van de Unie en het voorhanden zijn van elementen betreffende zijn persoonlijke situatie die zich zouden kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad benadrukt ook dat het hoorrecht op zich niet vereist dat verzoeker in persoon diende te worden gehoord, het kan volstaan dat hij in de mogelijkheid was om alle volgens hem dienstige gegevens en stukken naar voor te brengen.

Daarenboven dringen de vaststellingen zich ook op dat enerzijds verzoeker niet het minste bewijs voorlegt van de door hem thans ingeroepen huidige interim-tewerkstelling en anderzijds hij zelf, in de uiteenzetting van zijn derde middel, aangeeft dat deze interim-tewerkstelling slechts dateert van na 28 mei 2015, oftewel van na het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeker toont aldus ook geenszins aan dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen nog enig relevant gegeven had kunnen aanbrengen.

Verzoeker maakt een schending van de rechten van verdediging, waaronder in het bijzonder het hoorrecht, niet aannemelijk.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het motiveringsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiele motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1): [...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker dan ook intrekt nu verzoeker niet zou aantonen nog langer aan het statuut van werknemer/werkzoekende/verwerwer voldoende bestaansmiddelen te voldoen;

Dat verzoeker op 23 juli 2012 om zijn verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende/werknemer en op 11 februari 2013 in het bezit werd gesteld van een E-kaart;

Dat verzoeker alsdan gedurende 2 jaar ononderbroken tewerkgesteld werd, doch op 11 juni 2014 onvrijwillig werkloos werd;

Dat verzoeker zich daarna inschreef bij VDAB, trajectovereenkomst aanging en veelvuldig solliciteerde teneinde tewerkstelling te kunnen hervatten, hetgeen onbetwistbaar de werkbereidheid van verzoeker aantoon;

Dat het hoewel het geen sinecure is een tewerkstelling te bekomen, verzoeker thans opnieuw is tewerkgesteld in het kader van interim-arbeid, sedert 28 mei 2015, waaruit komt vast te staan, dat er in weerwil van datgene wat er door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid

wordt voorgehouden, wel degelijk een reële kans op tewerkstelling openstond en verzoeker zelfs opnieuw als werknemer dient te worden beschouwd;

Dat het bovendien niet ter zake doet om als EU-werknemer te worden beschouwd of er tewerkstelling is in dag-week of jaarcontracten en of dit al dan niet tewerkstelling van bepaalde of onbepaalde duur betreft;

Dat bovendien eveneens het inkomen van de partner van verzoeker bij de beoordeling in aanmerking dient te worden genomen;

Dat teneinde van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken er geen referentiebedrag is voorzien, doch er wel rekening mag worden gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten;

Dat de partner van verzoeker ononderbroken is tewerkgesteld, terwijl verzoeker en diens partner inwonen bij zijn zus en derhalve niet alleen geen kosten inzake huisvesting dienen te dragen, doch zij tevens geen beroep kunnen doen op het sociale bijstand stelsel, nu de inkomsten van de partner van verzoeker hiertoe te hoog zijn;

Dat verzoeker en zijn partner dan ook op geen enkel ogenblik een onredelijke belasting kunnen vormen voor de sociale bijstand;

Dat verzoeker en zijn partner dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken,

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”.

2.3.2.1. De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat het derde middel geheel is gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beëindigingsbeslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder duidt zo dat deze beslissing is gesteund op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als Unieburger en waarom er zich volgens hem geen problemen stellen om gevolg te geven aan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder stelt vast dat verzoeker sinds 11 juni 2014 niet meer is tewerkgesteld en, gelet op artikel 42bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, thans niet langer in het Rijk kan verblijven in de hoedanigheid van werknemer. Hij duidt verder dat verzoeker evenmin als werkzoekende het verblijfsrecht kan behouden, nu niet blijkt dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft. Hiertoe wordt gesteld dat verzoeker weliswaar solliciteert, doch zonder resultaat en dat nergens in het dossier enige informatie is terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieronde of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen van een reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst. Verweerder stelt in dit verband nog vast dat verzoeker weliswaar een trajectovereenkomst heeft ondertekend, waarbij hij extra begeleiding krijgt in zijn zoektocht naar werk, doch aldus nog geen garantie blijkt dat hij een reële kans op werk heeft. Er wordt eveneens aangegeven dat verzoeker niet aantoonbaar op welke wijze de ambitie een infosessie te volgen bij Smet Group een meerwaarde kan betekenen in zijn zoektocht naar werk. Verweerder merkt verder nog op dat de lange duur van de werkloosheid van verzoeker zijn tewerkstellingskansen niet ten goede komt. Tenslotte motiveert verweerder dat verzoeker evenmin als beschikker over voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht kan behouden, nu de in dit verband aangetoonde inkomsten van de echtgenote of partner onvoldoende zijn. Verzoeker stelt daarnaast vast dat verzoeker, in antwoord op de uitnodigingsbrief van 18 november 2014, geen humanitaire elementen heeft aangebracht overeenkomstig artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg het redelijk is om te stellen dat verzoeker zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan de genomen beëindigingsbeslissing. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beëindigingsbeslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beëindigingsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Verzoeker zet uiteen dat hij, nadat hij de E-kaart verkreeg, op 11 juni 2014 onvrijwillig werkloos is geworden en zich sindsdien inschreef bij de VDAB, een trajectovereenkomst aanging en veelvuldig solliciteerde. Deze gegevens zijn als dusdanig evenwel ook terug te vinden in de aangevochten beëindigingsbeslissing en worden door verweerder niet betwist. Er kan aldus worden aangenomen dat deze elementen in rekening zijn gebracht. Verweerder erkende zo ook uitdrukkelijk dat verzoeker werk zoekt. Wel oordeelde hij dat verzoeker, om als werkzoekende het verblijfsrecht te behouden, ook het bewijs dient te leveren dat hij een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft, en dat dit bewijs niet is geleverd. Door het louter hernemen van bepaalde feitelijkeheden die zijn zaak kenmerken, toont verzoeker niet aan dat verweerder zich bij het nemen van zijn beslissing steunde op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde.

Verzoeker betoogt verder dat hij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft, gelet op het gegeven dat hij intussen – sedert 28 mei 2015 – alsnog is tewerkgesteld via interim. Hij stelt aldus zelfs thans als werknemer te kunnen worden beschouwd. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De tewerkstelling van verzoeker sedert 28 mei 2015 kan niet dienstig worden aangebracht in het kader van huidige procedure.

Verzoeker stelt verder dat ook het inkomen van zijn partner in aanmerking diende te worden genomen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing leert evenwel dat verweerder, bij zijn beoordeling of verzoeker het verblijfsrecht kon behouden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, wel degelijk rekening hield met het inkomen van de partner, doch oordeelde dat deze bestaansmiddelen niet voldoende zijn. Er blijkt hierbij niet dat verweerder de bestaansmiddelen niet voldoende acht louter omdat deze lager zouden liggen dan enig referentiebedrag.

Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar de bestaansmiddelen van zijn partner, dat hij en zijn partner wel degelijk beschikken over de vereiste voldoende bestaansmiddelen. Hij stelt in dit verband dat zijn partner ononderbroken is tewerkgesteld, dat hij en zijn partner inwonen bij zijn zus en derhalve geen kosten van huisvesting hebben en dat zij geen beroep kunnen doen op de sociale bijstand omdat het inkomen van de partner te hoog is, en dan ook evenmin een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel kunnen vormen. Wat de vraag betreft of de inkomsten van de partner als voldoende bestaansmiddelen zijn te kwalificeren, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de partner van verzoeker in 2014 een jaarinkomen had van 1311 euro. Voor de eerste maanden van 2015 werden daarnaast stukken voorgelegd dat de partner uit interim-tewerkstelling een totaal inkomen had van ongeveer 232 euro. Daarnaast lagen tot begin mei 2015 ook nog overeenkomsten van uitzendarbeid voor in totaal acht dagen voor, zonder loonfiches. De vaststelling dringt zich

aldus op dat de partner slechts een zeer beperkt inkomen heeft uit tewerkstelling. Een 'ononderbroken tewerkstelling' zoals verzoeker voorhoudt, blijkt niet uit deze stukken. Dit zeer beperkte inkomen laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de inkomsten van de partner niet als voldoende bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd teneinde te voorkomen dat verzoeker en zijn partner ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. In zoverre verzoeker in dit verband thans nog stelt dat hij en zijn partner geen huisvestingskosten zouden hebben omdat zij inwonen bij een familielid, kan de Raad verder niet anders dan vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker dit gegeven aanbracht bij het bestuur waardoor ook niet blijkt dat het bestuur hiermee rekening vermocht te houden. Verzoeker blijft daarenboven ook thans in gebreke enig bewijs voor te leggen van dit door hem gestelde. Louter ten overvloede dringt de vaststelling zich ook op dat verzoeker nog niet aannemelijk maakt dat de zeer beperkte inkomsten van zijn partner, zelfs indien zou worden aanvaard dat zij geen huisvestingskosten hebben, op zich als voldoende kunnen worden beschouwd om in zijn behoeften en deze van zijn partner te voorzien. Gelet op de zeer beperkte inkomsten van de partner overtuigt verzoeker ook geenszins waar hij stelt dat zij geen beroep kunnen doen op de sociale bijstand omdat het inkomen van de partner te hoog zou liggen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beëindigingsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS